

Arrest

nr. 341 891 van 26 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat L. ZWART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaanse burger van Pashtoe origine te zijn, en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van het dorp [S.] gelegen in het district [M.] van de provincie Laghman. Uw vader is een landbouwer die nog steeds in de regio woont met uw moeder, vier jongere broers en zus. U volgde een vijftal jaar religieuze lessen in een madrassa in de hoofdstad. Na het afronden van uw religieuze studies vond de ‘tulbandceremonie’ plaats. Later op die dag was het ook feest bij jullie thuis. De taliban kwamen toen langs. Ze spraken met uw vader en wilden dat u de taliban zou vervoegen. Jullie kregen 2 of 3 dagen bedenktijd. Ze zouden u doden indien u zou weigeren. Uw vader besloot dat u het land moest verlaten omdat hij niet wou dat u bij de taliban ging en bracht u naar [K.]. Vandaar vertrok u naar [N.]. Via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk reisde u naar België. Op 25 november 2019

ging u naar de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn. Van rechtswege werd de voogdij over u opgeheven op 30 november 2020 omdat u meerderjarig werd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban die u onder dwang wilden rekruteren.

Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten neer: een duplicaat van uw taskara, een certificaat die uw religieuze opleiding moet staven en twee foto's van de tulbandceremonie.

Het CGVS nam op 31 maart 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen geloof werd gehecht aan uw verklaring tot aan uw vertrek naar België gewoond te hebben in het district [M.] van de provincie Laghman. Evenmin werd geloof gehecht aan uw problemen met de taliban die zich daar afspeelden. U diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), waarbij uw advocaat in het verzoekschrift nog verwees naar het risico bij terugkeer naar Afghanistan slachtoffer te worden van de Covid-19 pandemie. Op 19 augustus 2021 trok het CGVS de weigeringsbeslissing in gezien de gewijzigde machtsituatie in Afghanistan. Uw beroep bij de RvV werd verworpen op 3 september 2021.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden, evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u minderjarig was tot 30 november 2020. U werd bijgevolg gehoord in bijzijn van uw voogd en door een medewerker van DVZ gespecialiseerd in het horen van minderjarigen.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u intussen meerderjarig bent geworden. Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96). In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van nood aan bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig hebt gemaakt dat u afkomstig bent uit het dorp [S.] in [M.] district. Zo dient vastgesteld te worden dat uw geografische kennis van de regio waar u altijd zou hebben gewoond, bijzonder fragmentarisch is gebleken. Heel wat belangrijke plekken in de zeer nabije omgeving (minder dan 10 kilometer) van uw beweerde dorp van herkomst, zeggen u immers niets. Zo heeft u nog nooit gehoord van namen als [D.] (alom bekend omwille van de waterdam daar die de stad Jalalabad voorziet van elektriciteit), [G.] (een woestijngebied waar de Amerikanen nog een militaire basis hadden) en [L.K.] (de oude benaming van het districtscentrum van [Q.]) (CGVS, p. 6,7,8). Naburige dorpen als [B.i.M.], [M.]i, [A.] en [A.K.] kent u evenmin. Verder is het opvallend dat u niet op de hoogte bent van het feit dat er in de directe omgeving een dorp is dat dezelfde naam draagt als uw stamnaam, namelijk [T.K.] (CGVS, p. 6, 7). Daarnaast moet gewezen worden op uw verwarrende uitleg op de vraag van welk district in Laghman u nu eigenlijk afkomstig zou zijn. Op DVZ vertelde u louter dat het dorp [S.] dichtbij het district [Q.] gesitueerd is toen gevraagd werd naar uw exacte adres (Verklaringen DVZ, p. 6). Heden zou u wel weten dat het dorp behoort tot het district naar de gelijknamige provinciehoofdstad, namelijk [M.] (CGVS, p. 6 en 15). Op de vraag waarom u dit dan zo niet vermeldde bij DVZ, laat u eerst uitschijnen dat u bij aankomst in België die informatie nog niet had. Nogmaals gevraagd naar deze kwestie, wijzigt u uw verklaringen en stelt u plots dat u reeds in Afghanistan zou hebben geweten dat [S.] toebehoort aan het district [M.] (CGVS, p. 15). Wederom rijst de vraag waarom u dit dan zo niet vermeld heeft bij aankomst. Hoewel de kaarten die toegevoegd werden aan het administratief dossier elkaar inderdaad tegenspreken over bij welk district het dorp [S.] nu juist behoort, mag van een verzoeker toch verwacht worden dat hij hier wel eenduidige verklaringen over kan afleggen. De vaststelling dat u dit blijkbaar niet kan, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw herkomst. De verwarring op de kaarten is trouwens deels te wijten aan de vaststelling dat er vlakbij [S.] nog een dorp is met de naam [S.] ([S.T.]/[S.]). Zo blijkt op de ene kaart dat beide dorpen zich in [M.] district bevinden, terwijl volgens de andere (oudere) kaart enkel het dorp [S.T.] in [M.] ligt, en [S.] in [Q.] district. Echter, op de vraag of er inderdaad nog een dorp is met een gelijkaardige naam als het uwe, ontkent u dit ten stelligste (CGVS, p. 6).

Verder kan u vlot alle districten van de provincie Laghman benoemen, maar op de vraag waar bijvoorbeeld het district [A.] dan precies gesitueerd is binnen de provincie, moet u het antwoord schuldig blijven, terwijl dit district net iets ten noorden ligt van het district [M.] (CGVS, p. 6). Namen van enkele andere districten, die niet tot Laghman behoren maar wel aan de provincie grenzen, hoort u schijnbaar voor het eerst: Kuz Kunar en Nurgeram (CGVS, p. 6, 15); of blijkt dat u deze geenszins kan situeren: Behsud, Surkh Rod, Khogyani (CGVS, p. 6, 15). Verder weet u dat de provincies Kunar en Nuristan "dichtbij" Laghman liggen, maar hun respectievelijke hoofdsteden Asadabad en Parun doen dan weer geen belletje rinkelen (CGVS, p. 8). Ook de naam van de aangrenzende provincie Kapisa zegt u niets (CGVS, p. 8). Behalve Kunar, Nangarhar, Nuristan en Ghazni slaagt u er voorts niet in om andere provincies van Afghanistan op te noemen (CGVS, p. 8). Later

tijdens het persoonlijk onderhoud sprak u nog wel over de provincie [N.], de plek langs waar u Afghanistan ontvlucht zou zijn (CGVS, p. 11). Namen van plaatsen tussen [K.] en [N.] kan u zich evenwel niet herinneren, ondanks de vaststelling dat eerder door u genoemde provincie [G.] toch op de weg naar [N.] ligt (CGVS, p. 11). Van het feit dat de rivieren Alishing en Alingar, rivieren binnen de provincie Laghman, uitmonden in de Kabul rivier bent u ook al niet op de hoogte (CGVS, p. 15). Uw uiterst fragmentarische geografische kennis over de regio, is een eerste indicatie dat u in werkelijkheid ergens anders hebt gewoond.

Ook andere zaken wijzen er op dat u niet afkomstig bent van [S.], [M.]. Hoewel u in het dorp toch een vier of vijf jaar school gelopen zou hebben, blijkt dat u maar moeilijk kan verduidelijken of meisjes ook terecht konden in die school om lessen te volgen en kan u niet toelichten in welke maanden de grote schoolvakantie daar precies valt (CGVS, p. 8). Dat een dorpling die toch op regelmatige basis naar de provinciehoofdstad [M.] trok om er religieuze lessen te volgen, voorts niet op de hoogte zou zijn van andere onderwijsinstellingen in de regio daar is eveneens weinig aannemelijk (CGVS, p. 8). Verder heeft u het over vier dorpsouderen die naar aanleiding van "gevechten" jirga's op touw zetten (CGVS, p. 10). Gevraagd naar een concreet voorbeeld waarvoor deze ouderen een jirga organiseerden, vertelt u heel vaag over "een groot gevecht tussen twee huizen". In welk jaar dit conflict dan plaatsvond, kan u niet toelichten, en als het CGVS u vervolgens aanmoedigt om toch wat meer details te geven over dit incident, ontwijkt u de vraag (CGVS, p. 10). Het hoeft geen betoog dat dergelijke oppervlakkige beschrijving bezwaarlijk kan overtuigen.

Verder kon tijdens het gehoor vastgesteld worden dat u over de veiligheidssituatie in en rond [S.] eveneens weinig overtuigende verklaringen hebt afgelegd. Hoewel de taliban er naar eigen zeggen bijzonder actief zijn, zou u geen enkele talibancommandant bij naam kennen (CGVS, p. 9). Daarnaast heeft u het over de aanwezigheid van buitenlandse troepen in het verleden en vertelt u dat deze er soms operaties uitvoerden. Echter, gevraagd naar een concreet voorbeeld van zo'n aanval of operatie uitgevoerd door de buitenlandse troepen, kan u er zich geen enkele herinneren en stelt u louter dat er "altijd gevechten" waren tussen hen (CGVS, p. 9). De vaststelling dat u allerm minst doorleefd kan verhalen over de veiligheidssituatie daar, is wederom een aanwijzing dat u niet afkomstig bent uit deze volatiele regio.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het door u voorgehouden profiel, namelijk dat van de zoon van een landbouwer, evenmin stand houdt. Hoewel uw vader zelf geen land zou bezitten, zou hij desalniettemin actief zijn als landbouwer op de gronden van andere mensen. Op de vraag of dat dan vaker voorkomt in Afghanistan, dat boeren zelf geen grond bezitten, ontwijkt u de vraag (CGVS, p. 5). Gevraagd voor wie uw vader dan werkte zegt u aanvankelijk dat hij de gronden van de dorpling [S.] bewerkt, maar niet veel later stuurt u deze verklaring bij en vertelt u plots dat hij voor heel wat verschillende dorplingen zou werken (CGVS, p. 5). Dit is toch opvallend. Bovendien kan u niet verduidelijken hoeveel gronden die [S.] dan wel zou bezitten (CGVS, p. 5). Wat er met de landbouwgewassen gebeurde nadat ze opgekocht werden door handelaars, daar heeft u eveneens het raden naar (CGVS, p. 6). Informatie geeft nochtans aan dat onder meer de grootstad Kabul een bijzonder belangrijke afzetmarkt blijkt voor de landbouwproducten afkomstig van het agrarische Laghman. Dat iemand die naar eigen zeggen zijn vader toch regelmatig hielp op de landbouwgronden, zich hieromtrent geen idee kan vormen, is niet geloofwaardig en toont eens te meer aan dat u er niet gewoond heeft en dat het door u aangemeten profiel niet klopt. Dat u wel (min of meer) de zaaien oogsttijden van tarwe en maïs kan geven, mag uw gebrekkige kennis niet vergoelijken, te meer tijdens het persoonlijk onderhoud bleek dat het u wel wat moeite kostte om deze tijden te benoemen (CGVS, p. 5).

Verder is gebleken dat u geen enkel begin van politieke kennis heeft over Afghanistan. Ook deze vaststelling mag verbazen van een jongvolwassen man waarvan zijn leefwereld zich toch voor een groot stuk zou hebben afgespeeld in een stedelijke context als [M.]. Zo heeft u nog nooit gehoord van [M.H.T.] (CGVS, p. 10), hoewel deze Afghaanse politicus in het verleden nog de provinciale raad van Laghman voorzat en zijn provincie vertegenwoordigde in het hoger huis ("meshrano jirga") van Afghanistan. Zoals zijn naam trouwens doet vermoeden is hij afkomstig van dezelfde stam als de uwe, wat uw onwetendheid over deze persoon des te opvallender maakt. Ook een andere stamgenoot die sinds 2018 de bevolking van Laghman vertegenwoordigde in het nationale parlement, General [A.T.], kent u hoegenaamd niet (CGVS, p. 10). Voorts is het opvallend dat u nog nooit gehoord zou hebben van de nochtans alom bekende opstandeling Gulbuddin Hekmatyar en zijn groepering Hezb-i-islami (CGVS, p. 10), te meer de informatie aantoont dat deze voormalige krijgsheer bij zijn terugkeer naar Afghanistan in 2017, na jaren van ballingschap in Pakistan, juist de hoofdstad [M.] uitkoos als plek om zijn talrijke aanhangers toe te spreken. Ook de namen van Burhanuddin Rabbani (voormalig president van Afghanistan), Ahmad Shah Massoud (Tadzjikse volksheld die jaarlijks herdacht werd) en Mullah Omar (voormalig leider van de taliban) kent u niet (CGVS, p. 10). Het is zeer merkwaardig dat een persoon die altijd in [M.] zou hebben gewoond een bijna onbestaande kennis van dergelijke zaken zou etaleren. Het zijn immers onder andere deze politieke leiders en (voormalige) krijgsheren, wiens namen alom bekend zijn, die de geschiedenis van Afghanistan en het lot van de bevolking hebben bepaald.

Ten slotte is het niet geloofwaardig dat een inwoner afkomstig van de oostelijke regio van Afghanistan nog nooit gehoord zou hebben van Torkham, de bekende grensovergang tussen Afghanistan en Pakistan, of van Peshawar, de Pakistaanse miljoenenstad juist over de grens waar tot op heden heel wat Afghaanse vluchtelingen verblijven (CGVS, p. 9). Waarom veel Afghanen in het verleden naar Pakistan vluchtten, kan u trouwens ook al niet verduidelijken (CGVS, p. 9). Dat het onwaarschijnlijk is dat een inwoner van het district [M.] helemaal niet op de hoogte zou zijn van deze historische migratiebeweging, blijkt eens te meer uit informatie die aan het dossier toegevoegd werd en waaruit blijkt dat tussen 2012 en 2017 een kleine 14 000 Afghanen vanuit voornamelijk Pakistan terugkeerden naar het district. De bronnen geven verder weer dat 164 mensen van deze aanzienlijke groep zich vestigden in uw regio, [S.]. Dat u zo iets nooit zou gezien hebben in uw nabije omgeving, zoals u komt te zeggen (CGVS, p. 10), is dan ook helemaal niet aannemelijk en bevestigt eens te meer het bedrieglijke karakter van uw verklaringen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district [M.] gelegen in de provincie Laghman. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk me verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in het district [M.] heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre nog nodig, wil het CGVS nog opmerken dat aan de door u voorgehouden problemen met de taliban op zich geen geloof kan worden gehecht. Hoewel het CGVS niet betwist dat u mogelijk religieus onderwijs genoot in een madrassa en dat u deze studies mogelijks afrondde, ziet het CGVS niet in waarom de taliban u louter omwille van dit profiel zouden viseren en hebben willen rekruteren. Gevraagd of de taliban dan alle pas afgestudeerde madrassa-studenten zouden viseren, verhaalt u bijzonder vaag over 14 medestudenten die eveneens afstudeerden maar voegt u er onmiddellijk aan toe dat u geen enkele info over hen hebt, laat staan dat u kan toelichten of zij daadwerkelijk problemen met de taliban kregen (CGVS, p. 13-14). U geeft ook toe geen voorbeelden te hebben van anderen die gedwongen werden gerekruteerd (CGVS p. 14). Daarnaast komt het ongerijmd over dat de taliban uw vader zeggen dat u mee moet gaan voor jihad, en dat ze tegelijk de waarschuwing geven dat ze u met geweld zullen meenemen indien uw vader weigert (CGVS p. 13). In plaats van u dan onmiddellijk mee te nemen zijn ze nog zo vriendelijk eerst een waarschuwing te geven over wat u te wachten staat, u zo de kans biedend op de vlucht te slaan.

Bovendien valt uw voorstelling van de feiten maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de beschikbare objectieve informatie hieromtrent.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara en het certificaat van de madrassa hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door overtuigende en aannemelijke verklaringen, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Dat u zich trouwens enkele data niet lijkt te herinneren (jaar dat taskara werd aangemaakt (CGVS, p. 3) en datum dat u afstudeerde van madrassa (CGVS, p. 14)), ondanks de vaststellingen dat deze data toch duidelijk vermeld staan op de stukken die u voorlegt en u deze stukken toch kan lezen (CGVS, p. 14), doet verder

twijfels rijzen als zouden deze documenten u daadwerkelijk toe behoren. Bovendien blijkt uw taskara een duplicaat te zijn, dat u via uw vader zou verkregen hebben nadat u uw oorspronkelijke taskara verloren was onderweg naar België (CGVS p. 14-15). Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u dit document, uitgereikt op 9/12/1398 (omgezet naar de westerse kalender 29/01/2020), op eenvoudige wijze in uw afwezigheid verkreeg. Dit relateert dan ook de bewijswaarde van een taskara. Voorts blijkt uit informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De twee foto's die u voorlegt en waarop verwanten afgebeeld zouden staan tonen hoogstens aan dat u religieuze studies genoot, ze vertellen helemaal niets over de plek waar u dit onderwijs zou genoten hebben, en tonen evenmin aan dat u hierdoor problemen heeft gekend.

Wat de verwijzing naar de Covid-19 pandemie betreft door uw advocaat in het verzoekschrift, dient opgemerkt te worden dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Covid-19-virus, vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien gaat het COVID-19-virus niet uit van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Aldus is niet voldaan aan één van de essentiële criteria om de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, met name de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de vervolging of de ernstige schade en tegen wie bescherming nodig. U maakt evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet zou lopen. De ernstige schade die uw advocaat aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

36 Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5, §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoont.

Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van non-refoulement dat het inhoudt, dient men er aan te herinneren dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet identiek is aan dat van artikel 3 EVRM, en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. In zijn bovengenoemde M'Bodj-arrest, herinnert het HvJ er expliciet aan door er op te wijzen dat « [...] het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van de mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, evenwel niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. »

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op een schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 5 maart 2021 plaatsvond, voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicaties zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het

slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat

een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging

die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt

door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrees. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot ongeveer zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar de madrassa in Afghanistan te zijn geweest waar u ongeveer 5 jaar religieuze studies volgde en nog contacten te onderhouden met uw familie. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 6 februari 2026 heeft verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij uiteenzet dat hij, aangezien hij sedert november 2019 in België verblijft, niet meer naar Afghanistan kan terugkeren. Hij verduidelijkt dat hij de normen en waarden die in de Belgische samenleving gelden heeft aanvaard, dat hij geniet van zijn vrijheid, dat hij de Franse taal heeft aangeleerd, dat hij werk heeft gevonden en dat hij zich steeds voorbeeldig heeft gedragen. Tevens stelt hij dat hij een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd heeft ingediend. Voorts voorziet hij in enkele, niet vertaalde, citaten uit een tekst van Amnesty International en uit berichtgeving van Le Monde en Deutsche Welle. Hij voegt bij zijn aanvullende nota de volgende documenten:

- een arbeidsovereenkomst
- een attest van zijn werkgever
- een bewijs inzake het volgen van een opleiding
- kopieën van de paspoorten van T.T.K. en M.T.K., personen die verzoeker omschrijft als zijn ouders.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1.A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953

(hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheids-beginsel. Hij stelt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

4.2.1. De Raad merkt allereerst op dat verzoeker weliswaar de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet aanvoert, maar niet concreet uiteenzet welk onderdeel van deze artikelen hij precies geschonden acht en waaruit deze schending dan wel zou bestaan. Een schending van deze artikelen kan, bij gebrek aan de vereiste toelichting, bijgevolg niet worden vastgesteld.

4.2.2. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.2.3. Verzoeker houdt verder, door aan te voeren dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt en dat de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel – hierbij inbegrepen *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* – en het redelijkheidsbeginsel, werden geschonden, in wezen voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde niet geloofwaardig zijn en deze verklaringen en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten te oordelen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft.

De Raad stelt vast dat verzoeker kopieën aanbrengt van het paspoort van T.T.K. en van M.T.K. en betoogt dat dit zijn ouders zijn. Hij stelt dat, gezien deze stukken, zijn Afghaanse nationaliteit dus niet meer kan worden betwist. Voormelde stukken laten de Raad evenwel geenszins toe enige afstammingsband tussen verzoeker en de personen aan wie deze paspoorten toebehoren vast te stellen. Daarnaast moet worden geduid dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder in vraag zou stellen dat verzoeker een Afghaans onderdaan is. Verweerder heeft wel aangegeven dat niet kon worden vastgesteld dat verzoeker in de door hem opgegeven regio van herkomst zou hebben verbleven. Door het voorleggen van kopieën van paspoorten van andere personen maakt hij niet aannemelijk dat verweerdere overwegingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn precieze verblijfplaats foutief zijn. Met zijn betoog toont verzoeker bovendien hoe dan ook niet in concreto aan dat de door verweerder gedane concrete

vaststellingen, die ertoe hebben geleid te concluderen dat zijn relaas – dat hij door leden van de taliban wordt geviseerd omdat hij weigerde hun rangen te vervoegen – niet geloofwaardig is, niet correct zijn.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij, gelet op de duur van zijn verblijf in België en zijn goede integratie, niet meer kan terugkeren naar Afghanistan. Hij stelt dat hij er als “ongelovige” zal worden beschouwd en om die reden gevaar loopt in dat land. Hij laat verstaan niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat hij omwille van zijn verblijf in België geen gevaar loopt in Afghanistan.

Door te citeren uit een arrest van de Raad, waarin werd vastgesteld dat verklaringen die werden afgelegd door een verzoeker om internationale bescherming geloofwaardig waren, toont hij niet aan dat, in casu, zonder meer geloof moet worden gehecht aan wat hij verklaart en dat hij op basis van “het voordeel van de twijfel” aanspraak kan maken op een internationale beschermingsstatus. Ook met zijn uitvoerig betoog dat, zelfs indien bepaalde delen van een asielrelaas incoherent of ongeloofwaardig zijn, een internationale beschermingsstatus toch kan worden toegekend, wanneer op basis van elementen die als zeker kunnen worden beschouwd een vrees voor vervolging afdoende is aangetoond, maakt hij niet aannemelijk dat verweerder een appreciatiefout maakte of enige onwettigheid beging. Hij gaat met zijn uiteenzetting immers voorbij aan het gegeven dat er in voorliggende zaak geen overtuigende elementen zijn waaruit kan worden afgeleid dat hij, omwille van zijn verblijf in België en zijn voorgehouden “verwestering”, in Afghanistan een reëel risico loopt om te worden vervolgd of het slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zijn toelichting dat het niet is vereist dat hij persoonlijk is gekend of wordt gezocht door bepaalde actoren in zijn land van herkomst om toch in aanmerking te kunnen komen voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Verzoeker lijkt te willen aangeven dat verweerder onzorgvuldig optrad door hem geen specifieke vragen te stellen omtrent “[zijn] gedragingen [...], zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van zijn verblijf in een Westers land of [zijn] zichtbaarheid”. De duur van verzoekers verblijf in “een Westers land” was verweerder evenwel bekend aangezien verzoeker hieromtrent uitvoerige verklaringen kon afleggen. De Raad stelt tevens vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder onderzocht of verzoeker, na de machtsovername door de taliban, omwille van zijn verblijf in een westers land enig gevaar zou lopen en uiteenzette waarom hij meende dat dit niet het geval is. Verweerder verwees hierbij naar verslagen en naar verzoekers profiel en merkte op dat niet blijkt dat verzoeker voorheen reeds in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Verzoeker toont niet aan dat enig relevant gegeven over het hoofd werd gezien en dat hij, indien hem nog bijkomende vragen zouden zijn gesteld, hij nog relevante inlichtingen had kunnen verstrekken. Zijn bemerking dat hij nog werd gehoord alvorens de taliban de macht overnamen doet geen afbreuk aan het voorgaande. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid. Verzoeker had daarenboven de mogelijkheid om in de procedure voor de Raad bijkomende toelichtingen te verschaffen en om stukken aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat Afghaanse burgers, omwille van hun jarenlang verblijf in een Westers land, bij hun terugkeer naar hun land van herkomst ernstige problemen ondervinden. De Raad stelt vast dat verzoeker tal van documenten aanbrengt om aan te tonen dat hij een leven in België heeft opgebouwd tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De voorgelegde stukken laten toe vast te stellen dat verzoeker inspanningen leverde om in België een landstaal aan te leren, om opleidingen te volgen en om werk te zoeken en dat hij contacten onderhoudt met tal van personen. Uit deze stukken kan echter niet worden afgeleid dat hij enkel omwille van zijn verblijf en zijn activiteiten in het Rijk enig risico zou lopen bij een terugkeer naar Afghanistan. Verslagen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat Afghaanse burgers heden, meer dan vier jaar na de machtsovername door de taliban, ernstige problemen ondervinden louter omdat zij in een westers land hebben verbleven worden niet aangebracht. Zoals verweerder heeft aangegeven is de berichtgeving over de situatie in Afghanistan niet gestopt en zijn er nog tal van bronnen die kunnen worden geconsulteerd. Er mag bijgevolg worden aangenomen dat indien dergelijke specifieke problemen zouden bestaan hiervan melding zou zijn gemaakt in verslagen en deze aan de Raad zouden zijn voorgelegd. De Raad kan niet aannemen dat een problematiek die niet aannemelijk wordt gemaakt door het aanbrengen van overtuigend bronnenmateriaal ook echt bestaat.

De objectieve landeninformatie waarover de Raad wel beschikt laat niet toe te concluderen dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij een soennitische moslim is, dat hij er meer dan vijf jaar naar een madrassa ging, dat hij verschillende familieleden in zijn land van herkomst heeft, dat hij Pashtu spreekt, dat hij afkomstig is uit een zeer

conservatief milieu en woonde in een dorp waar de taliban reeds voor zijn vertrek actief waren, waardoor hij vertrouwd is met streng religieuze normen en regels, dat hij de intentie had om zelf de islam te onderwijzen en dat hij op bijna volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds grotendeels was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar België reisde en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat wanneer hij zich opnieuw in Afghanistan zou vestigen hij zal opvallen of er automatisch als een ongelovige zal worden beschouwd. Er blijkt ook geenszins dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. o.a. EUAA Afghanistan Country Focus, januari 2022, blz. 66) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van verzoeker, er problemen ondervinden.

Verzoeker maakt met zijn toelichtingen en de door hem aangebrachte documenten geenszins aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar de duur van zijn verblijf, de opleiding die hij volgde, zijn tewerkstelling in België en zijn inspanningen om hier te integreren, toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Er kan daarenboven niet worden vastgesteld dat de taliban of de lokale gemeenschap op de hoogte zouden zijn van wat hij in België heeft gedaan. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

Het feit dat de Raad in zaken die niet vergelijkbaar zijn met voorliggende zaak wel een reëel risico op vervolging weerhield is irrelevant. Er dient immers steeds een individuele beoordeling te gebeuren.

Het door verzoeker aangebrachte citaat, dat afkomstig is uit de nota “Afghanistan: kwaliteit van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming” van 18 oktober 2022, leidt niet tot een ander besluit. Hierbij moet worden geduïd dat uit dit citaat blijkt dat wordt uitgegaan van veronderstellingen aangaande de wijze waarop leden van de taliban zullen omgaan met Afghaanse burgers die vanuit het buitenland naar Afghanistan terugkeren en dat niet wordt aangetoond dat deze voorspellingen realiteit zijn geworden. Er zijn geen bewijzen dat Afghanen, met een profiel zoals dat van verzoeker – een persoon van wie niet kan worden aangenomen dat hij niet vertrouwd is met bepaalde religieuze waarden en normen en dat hij zich niet kan schikken naar deze waarden en normen –, die terugkeren uit het buitenland echt door de huidige machthebbers of andere personen of groepen worden gevisieerd, laat staan vervolgd of onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Het citaat uit een nota van Human Rights Watch van 12 januari 2023 laat evenmin toe tot dit besluit te komen.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt, dat verweerder artikel 1.A van de Vluchtelingenconventie, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of enig ander, niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend of dat een appreciatiefout werd gemaakt.

4.2.4. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad dient te duiden dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, verzoekers asielrelaas en zijn verwijzing naar de duur van zijn verblijf en zijn activiteiten in België op zich niet toelaten te besluiten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt voor dat hij het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dit gelet op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Hij stelt niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat deze socio-economische en humanitaire problemen niet in hoofdzaak worden veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheids-middelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de landeninformatie en de andere stukken waarnaar wordt verwezen kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie bijgevolg niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont, met zijn toelichtingen in zijn verzoekschrift en met de door hem in zijn aanvullende nota opgenomen citaten uit persartikels, niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan bijgevolg geen aanleiding kan geven tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de preciaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast merkt de Raad op dat niet kan worden besloten dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Uit de verslagen waarnaar verweerder verwijst blijkt immers dat sedert de machtsovername door de taliban het niveau van willekeurig geweld in

heel Afghanistan significant is gedaald. Uit het beschikbare bronnenmateriaal blijkt dat er zich nog wel incidenten voordoen, maar dat deze hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Er kan daarom in redelijkheid worden gesteld dat *“er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c [...] van de Vreemdelingenwet”*. Verzoekers verwijzing naar maatregelen die verweerder in augustus 2021 nam en naar rapporten en persartikels die de situatie in Afghanistan voor de machtsovername door de taliban betreffen of die melding maken van allerhande vormen van geweld tijdens en kort na de machtsovername leidt niet tot de conclusie dat verweerders vaststelling, dat het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ondertussen heeft geleid tot een zodanige afname van het conflict-gerelateerd geweld en daling van het aantal burgerslachtoffers dat niet meer kan worden besloten dat een Afghaans burger er louter door zijn aanwezigheid een ernstig risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, incorrect is. Verzoeker toont ook niet aan dat hij om een welbepaalde reden een groter risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en verweerders afweging dus niet deugdelijk is.

De verwijzing door verzoeker naar het door de taliban gevoerde beleid, laat de Raad ook niet toe te concluderen dat verweerder verkeerdelijk besloot dat niet blijkt dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2.5. In de mate dat verzoeker verwijst naar artikel 3 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepalingen werden geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK